

РЕШЕНИЕ

№ 19683

гр. София, 11.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 19.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **3308** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Ж. С. Й., чрез адв. Д. Д. от САК, срещу Принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. „б“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ - преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, приложена на 01.03.2024 г. по отношение на л.а. Ф. Т-К., в [населено място], [жк], пред бл. б.

В жалбата са изложени пространни съображения обосноваващи незаконосъобразност на оспорената заповед. Поддържа се, че МПС е било паркирано върху пътна маркировка М14 близо до тротоара преди пешеходната пътека, като МПС не е пречило на движението на другите участници в движението. Сочи се, че на мястото е имало и други паркирани автомобили, а избора да бъде преместено именно МПС на жалбоподателя е дискриминационен и избирателен.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя отново излага подробни аргументи в подкрепа на поддържаното становище за незаконосъобразност на заповедта. Изтъква, че на мястото не е имало поставен неподвижен пътен знак, който да указва принудителното преместване на автомобилите. Твърди, че паркираното МПС не е създавало опасност, нито е пречило на останалите участници в движението. Претендира отмяна на наложената ПАМ и присъждане на разноски, за които е представен списък.

Ответникът – Д. А. Я. – инспектор в ОП „Транспорт“ [община], не се явява в съдебно

заседание и не е заявил становище по основателността на жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е дала заключение по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.03.2024 г. ответникът Д. Я., заедно със свидетелите Р. Т. – шофьор и П. С. – оператор, служители в ОП „Транспорт“ в [община], извършили проверка в [населено място], [жк], пред [жилищен адрес] на кръстовището на ул. С. С. и ум. Ц. К.. При проверката е установено, че автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е паркиран на по-малко от метър от пешеходната пътека. При проверката водачът отсъствал, а на място били направени 17 бр снимки. Съставен е протокол от 01.03.2024 г. Ответникът приел, че са налице основанията на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП, поради което разпоредил прилагането на принудителна административна мярка – преместване на паркирано ППС. Същото е натоварено с автокран и преместено.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По аргумент от противното, за прилагане на ПАМ по чл. 167ал.1, т. 5, б. „б“ ЗДвП законодателят не е предвидил издаването ѝ в писмена форма, поради което същата може да е и като устно разпореждане. При издаването ѝ не се констатира нарушение на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на нейния адресат. Не се констатира и основания за прогласяване на нищожността ѝ, с оглед приложените по делото Заповед № 1919/16.07.2018 г. на кмета на [община], Трудов договор № 18/30.06.2020 г., длъжностна характеристика на длъжността „Инспектор, трансп. служба“.

Заповедта е издадена и в пълно съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

При анализ на цитираната разпоредба е видно, че законодателят е предвидил две хипотези, при които тази ПАМ може да бъде приложена. Първата хипотеза предвижда МПС да е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с

неподвижен пътен знак. Видно е от приложената организация на движението, че такъв пътен знак липсва в конкретния случай, но противно на доводите на жалбоподателя и на процесуалния му представител, такъв не е и необходим. В тази връзка възраженията за липсата на знак, указващ преместване на неправилно паркирани автомобили се преценява като неоснователно. В конкретния случай е приложима втората хипотеза, съгласно която ППС може да бъде преместено без знанието на водача, когато то създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

Съгласно чл. 93, ал. 1 ЗДвП, пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизане на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача, а съгласно ал. 2 паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение. В случая, не се спори, че водачът на автомобила, не се е намирал в него към момента на проверката, поради което и с оглед разпоредбите на чл. 93 ЗДвП, автомобила не е бил в престой, а е бил паркиран. Не се спори също така, че жалбоподателят е паркирал МПС върху пътна маркировка М14. Съгласно чл. 65, т. 5 ППЗДвП тази пътна маркировка представлява „начупена линия“ и очертава площ, забранена за паркиране на пътни превозни средства. В тази връзка, безспорно се установява неправомерно паркиране на жалбоподателя, но то не е основанието за преместване на автомобила.

Съгласно § 6, т. 28 от ДР на ЗДвП „Участник в движението“ е всяко лице, което се намира на пътя и със своето действие или бездействие оказва влияние на движението по пътя, като такива са водачите, пътниците, пешеходците, както и лицата, работещи на пътя.

Участниците в движението, съгласно чл. 6 ЗДвП, имат задължението да съобразява своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка.

Съгласно § 6, т. 54 от ДР на ЗДвП, „Пешеходна пътека“ е част от платното за движение, очертана или не с пътна маркировка и сигнализирана с пътни знаци, предназначена за преминаване на пешеходци.

От приложения по делото снимков материал, както и от изложените в жалбата съображения, безспорно се установява, а и жалбоподателят не оспорва факта, че автомобилът му е паркиран в нарушение на нормата на чл. 98, ал. 1, т. 5 ЗДвП, която въвежда забрана да се паркира на пешеходни или велосипедни пътеки и на разстояние, по-малко от 5 метра преди тях. С така посоченото ограничение, законодателят е презумирал, че за да бъдат налице безопасни условия за преминаване по пешеходните пътеки е необходимо не само на тях, но и на разстояние 5 метра от тях, да няма паркирани превозни средства. В този смисъл е поставената пътна маркировка, която допълнително указва на водачите докъде стигат тези 5 метра и къде не трябва да паркират. Паркирането на превозното средство върху пешеходна пътека или както е в случая – непосредствено пред нея, в нарушение на забраната по чл. 98, ал. 1, т. 5 ЗДвП, ограничава видимостта на пешеходците и водачите на преминаващите превозни средства, поради което има и за последица създаване на опасност при преминаването на другите участници в движението, на означеното за

това място. Паркирането върху и пред пешеходна пътека всякога създава опасност за участниците в движението и това преместването на неправилно паркираният автомобил в никакъв случай не би могло да се разглежда като дискриминационно, каквито съображения развива жалбоподателят в жалбата си.

Обстоятелството, че и други автомобили са били паркирани неправилно според жалбоподателя, не го освобождава от задължението да съобразява собственото си поведение с въведените ограничения и забрани.

Административната отговорност е лична и е ирелевантно за настоящето производство обстоятелството дали и на други лица-нарушители е ангажирана тази отговорност.

В тази връзка и съдържанието на представения видеозапис, за който се твърди, че съдържа кадри, показващи служителите на ОП „Транспорт“ да подминават други неправилно паркирани автомобили и да прилагат ПАМ само по отношение на автомобила на жалбоподателя, е ирелевантно към съставомерността на нарушението и наличието на основание за преместването му. Жалбоподателят отговаря за своето собствено поведение, а евентуалното нарушаване на правилата за паркиране от страна на други участници в движението не го освобождава от тази отговорност, нито му гарантира освобождаване от последиците на приложената ПАМ.

Неоснователно жалбоподателят твърди, че неправилно е вписано в съставения протокол, че е отсъствал по време на проверката. Проверката предхожда в темпорален план прилагането на ПАМ. Не се твърди, нито се установява, че при извършената проверка жалбоподателят да е бил там. Дори от неговите обяснения в жалбата става ясно, че когато се е върнал при колата, служителите на ОП „Транспорт“ са „започнали да вдигат колата“. Това означава, че при проверката, жалбоподателят не е бил там и неоснователно твърди вписването на невярно обстоятелство в протокола. При извършената проверка се констатира нарушение, а това, че в последствие, едва при натоварване на МПС жалбоподателят е бил там, не променя изводите на органа, разпоредил преместването. Този орган няма задължение да дава обяснение на жалбоподателя защо е разпоредено преместването на МПС, това следва от обстоятелството, че такова задължение не е вписано в длъжностната му характеристика. Независимо от това, дори жалбоподателят да беше присъствал по време на проверката и това да беше отразено в протокола, тези обстоятелства не променят факта, че същият е паркирал непосредствено пред пешеходна пътека и наличието на опасност за останалите участници в движението, което е и основанието за преместване на автомобила му.

Ето защо, законосъобразно е разпоредено преместването на автомобила на жалбоподателя, без негово съгласие, на основание чл. 171, т. 5, б. „б“, предложение второ от ЗДвП.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 2 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. С. Й. срещу Принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, приложена автомобил с рег. [рег.номер на МПС] на 01.03.2023 г. в [населено място].

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 -дневен срок, от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: